

A romantic illustration of a man and a woman in a floral setting. The man, with dark, slightly messy hair and a light beard, is leaning towards the woman. The woman has long, dark hair and is looking down at him with a gentle smile. They are surrounded by soft, glowing light and various flowers, including large pink roses in the foreground. The overall mood is intimate and tender.

Sabina Zelená

STMÍVÁ SE DŘÍV

STMÍVÁ SE DŘÍV

Sabina Zelená

Prolog

Bez tebe jsem nebyl nikdo, Marto. Nedokázal jsem být sám a nechtěl se už dál trápit. Bylo toho prostě moc, a já, zavalený vším tím nezměrným smutkem, jsem se ocitl na nejhlubším dně svých pocitů.

Pevně jsem se držel zábradlí mostu, ale svoje tělo přitom nakláněl vpřed, co nejvíc to šlo. Shlížel jsem dolů a zarazilo mě, že ačkoliv se pode mnou nenacházela žádná viditelná opora, a naplno jsem vnímal všechen ten prostor a *hloubku*, moje mysl na to nereagovala poplachem. Bylo to snad znamení, že skočit je správné?

Simona

Seděla jsem ve vlaku a pozorovala ubíhající krajinu zahalenou do bílého hávu. Pod naducanou sněhovou peřinou šly rozpoznat pouze letmé tvary. Drobné detaily se ztratily v zaoblenosti zimní nadílky; ze stromů trčely dlouhé ruce s tlustými prsty, keře se staly kopulemi, domy kouzelnými chaloupkami. Bílou protínala pouze černota silnic a buclaté šedivé mraky, ležící tak blízko u země, že by se na ně málem dalo sáhnout.

Doufala jsem, že ještě chvíli vydrží a nerozesněží se. Od vlakového nádraží v Jihlavě mě čekala cesta na autobus do Telče a z mé konečné zastávky pak ještě procházka na náměstí, kterou jsem chtěla absolvovat ve zdraví a pokud možno se neztratit v oslepující vánici. K penzionu, kde jsem hodlala strávit příští dva týdny a nevytáhnout paty z domu. Jakmile budu tam, nebude mi už na počasí záležet.

Někdo by se nejspíš neobtěžoval jezdit na místo, vzdálené dvě hodiny od jeho domova, a trávit drahocennou dovolenou uvnitř a o samotě. Já to však takhle dělala posledních deset let a naprosto mi to vyhovovalo.

Rozhodně se na tom podílel fakt, že jsem za ubytování na tomhle idylickém místě nemusela platit. Penzion totiž patřil Ireně, mé dlouholeté kamarádce, která si každoročně nechala zaplatit autorským výtiskem mého nejnovějšího románu. Tvrdila, že můj pobyt využívá k vyzdvižení vlastního podniku. *Znáte Simonu Šedou, tu spisovatelku?* ptá se návštěvníků. *Tráví v Telči každou zimu a tradičně tu dokončuje svoje knihy!*

„Nevadí ti to, že ne?“ ptávala se mě kdysi.

„Ani trochu. Navykládej zákazníkům, co chceš, jestli ti to pomůže.“

„Jak to myslíš, navykládej? Neříkám nic než pravdu!“ ohradila se tehdy naoko dotčeně.

„Tak jim tu pravdu říkej dál. A nezapomeň zdůraznit, jak dobře se mi u tebe píše... A že bez tvýho penzionu by moje romány nebyly to pravý ořechový.“

Na tohle téma jsme dokázaly žertovat do nekonečna. To, že po mně za pronajatý pokoj nechtěla žádné peníze, pro mě však znamenalo víc, než si Irena dokázala představit. Úspěch spisovatelů je totiž laickou veřejností hodně přeceňovaný a ve skutečnosti většinou nenese víc než na zaplacení několika složenek. Je nezbytně nutné, aby si autoři při své zálibě udržovali i „normální“ práci.

Psala jsem už téměř osmnáct let, v podstatě od dceřiných prvních narozenin. První román mi trvalo stvořit celé tři roky, po něm už jsem si ale vydobyla systém ve stylu „co rok, to kniha“. Pravidelně jsem tedy dopisovala příběhy v zimě.

Před deseti lety, kdy penzion fungoval pouhých šest měsíců, Ireně onemocněla maminka. Její manžel měl zrovna vyrážet na delší služební cestu, a tak potřebovala někoho na výpomoc, aby sama mohla jet k rodičům jako pečovatelka, než se jí muž vrátí a penzion převezme. Jelikož jsem právě na tu dobu měla naplánovanou dovolenou, sama jsem se nabídla a přijela i s Kájou, tehdy téměř devítiletou.

Péče o penzion a hosty byla v podstatě nenáročná. Ráno stačilo udělat jednoduchou snídani a uklidit pokoje poté, co návštěvníci odjeli. Než se odpoledne zapsali noví, měly jsme s dcerou čas podívat se po městě a okolí, jet do Mrákotína lyžovat, zajít si na skromný oběd nebo horkou čokoládu.

Navíc mi ta změna prostředí nesmírně prospěla a vdechla mi jakýsi nový pohled na věc. Se psaním tehdejšího románu jsem výrazně pohnula a vyřešila v něm zásadní problémy. Když mi potom tedy Irena za pomoc děkovala tak moc, že mi až málem líbala ruce, musela jsem se smát, a nakonec ji opravila, že to ona v podstatě pomohla mně.

„Tak přijed’ zase, až to budeš potřebovat,“ navrhla tehdy. „Platit tady samozřejmě nemusíš.“

Netušila, že ji opravdu vezmu za slovo, protože přesně o rok později, tedy v době, kdy jsem opět řešila větší úpravy v rukopise, jsem zvedla telefon a s uzarděním se připomněla.

„Jasně! Tady v zimě zase tak živo není, pár pokojů máme vždycky volnejch, tak přijed', kdy chceš! Navíc bude skvělý tě tu mít. Neviděla jsem tě, ani nepamatuju!“ Od doby, kdy se Irena odstěhovala z Prahy, kde vyrůstala stejně jako já, za mužem do Telče a zůstala tam, jsme totiž neměly moc příležitostí se vídat.

A tak se z toho stala tradice. Kamarádka si zvykla nechat mě v klidu pracovat a věděla, že za ní vždy odpoledne nebo večer sama přijdu, až budu s ťukáním do klávesnice hotová. Pak jsme spolu otevřely láhev vína nebo si prostě uvařily kafe a dlouho probíraly život. Kája od svých dvanácti let bývala tou dobou většinou v Praze u svých prarodičů, nechtěla přijít o drahocený čas s kamarády. Já jsem si s rodiči od jisté doby příliš nerozuměla, to však neznamenal, že se s nimi nesměla vídat ona, když si přitom přála pravý opak.

„Tak já tě teda nechám chvíli naříkat, že psát zrovna *tenhle* román je peklo, i když vím, že bude zase báječněj. Ale pak bude mejdlo, jo?“ říkávala mi Irena s poťouchlým úsmevem každý večer a já se těšila, až od ní ta slova uslyším i tentokrát.

Opakovalo se to pokaždé navlas stejně. Finální úpravy bývaly mou nejméně oblíbenou částí psaní. Několik let jsem každou zimu tvrdila přesně to, kvůli čemu si mě Irena tak ráda dobírala, než mi došlo, že nejtěžší úpravy jsou vždycky na tom románu, na němž pracuji *ted'*. Věděla jsem, že ani letos ji nezklam, aktuální příběh mi dával obzvlášť zabrat a úpravy byly opravdu namáhavé.

Obvykle jsem během roku vstávala hodně brzy, abych mohla psát několik hodin před odchodem do práce, a tahle moje rutina mi naprosto vyhovovala. Ale jak se blížilo dokončení projektu, téměř

každé ráno jsem se přistihla, že mi vyhraněný čas nestačí. Že se musím přinutit od počítače odtrhnout (několikrát!) a pak do práce běžet, abych nepřišla pozdě. Většinu ranních hodin v posledních pár týdnech jsem strávila zamračeným horečným přemýšlením a ve výsledku toho upravila jen málo. V práci jsem pak ve své mysli plánované úpravy probírala znovu, ale po návratu domů už byla příliš unavená na to, abych se do nich znovu pouštěla. Také jsem večer chtěla strávit se svou dcerou tolik času, kolik mi nyní, ve svých téměř devatenácti letech, byla ochotná věnovat.

A teď se opět přiblížil konec roku, a tak nastal pravý čas vyrazit jako obvykle za Irenou do Telče. Po nezbytném přátelském přivítání se budu moct v jednom z privátů zařídit, připravit si notebook, sešit s četnými poznámkami a psací potřeby, a hned ráno začít rukopis procházet s tím blaženým pocitem, že mě nic a nikdo nebude rušit.

Když všechno půjde dobře, poslední tečku za románem udělám dřív, než dva týdny dovolené uplynou, a já se potom za odměnu naplno ponořím do čtení jednoho ze svých oblíbených autorů.

Když jsem si pro tuhle svou dovolenou konečně vybrala příslušná data, oznamovala jsem je šéfovi za zdlouhavého netrpělivého povzdechu mé kolegyně Soni. My dvě jsme se dělily o povinnosti denní recepční v malém pražském hotelu, naše služby se střídaly, ale zároveň překrývaly v nejvíce zaneprázdněných částech dne. Pokud byla jedna z nás nemocná nebo na dovolené, ta druhá svou službou pokrývala celý den.

Příčina Sonina povzdechu teď však nenaznačovala nespokojenost s tím, že bude dva týdny v práci od rozbřesku do stmívání. Vzhledem

k tomu, že všechny naše děti byly dospělé a samostatné a ani jedna z nás neměla stálého partnera, jsme byly obě časově velmi flexibilní, když přišlo na práci. To, co jí se na tom ve skutečnosti nezdálo, nebyl fakt, že jsem si brala na čtrnáct dní volno, ale důvody, které mě k tomu vedly.

Soňa byla velice živá a podnikavá osoba. V některých věcech mi připomínala Karolínu, které se podobala hlavně svou neposedností a potřebou mít neustále nějaký program. Ty dvě však odlišoval jeden důležitý faktor – zodpovědnost. Zatímco Kájiny záliby mi přišly naprosto neškodné, z toho, jak moje kolegyně občas tráví čas, mi zůstával rozum stát. Vzhledem k jejich věkovému rozdílu to bylo vcelku úsměvné... Pokud některá z aktivit neobsahovala hlasitou hudbu, alkohol, adrenalin nebo postel nějakého chlapa, Soňa ji považovala za nesmírně nudnou. Pro mé dvě hlavní záliby – tedy psaní a čtení – absolutně neměla pochopení a nad představou dvou týdnů v penzionu o samotě vrtěla hlavou tak zuřivě, až jí krátké blond vlasy poletovaly kolem obličeje.

„Nechápu, jak to vydržíš. Bez lidí, nějakýho povyražení... bez sexu,“ znovu nesouhlasně zamlaskala.

Už jsem se jí po těch společných letech ani nesnažila vysvětlovat, že nerušené psaní a večery s knihou pro mě povyražením jsou. Namísto toho jsem se ujistila: „Moje služby vzít můžeš, vid’?“

„To si piš. Aspoň si něco přivydělám. Potřebuju nějakou pěknou kabelku a spodní prádlo. Už jsem ti říkala, že mám novýho souseda?“ utrousila zasněně a mně bylo okamžitě jasné, komu má být prádélko určeno.

„Jednou nebo dvakrát ses o tom zmínila...“ zamumlala jsem a dumala, jak dlouho bude trvat, než dotyčný Sonině kouzlu a podmanivé nabídce vášnivého večera podlehne. Kolegyně toho bude mít spoustu k vyprávění, až se po dovolené vrátím do práce...

Zamrkala jsem a zaměnila tak Soninu tvář za svou vlastní, odrážející se ve skle okna, za níž ubíhala zasněžená krajina. Opřela jsem se do sedačky a znovu pohlédla skrz svůj obraz až ven. Ta pohádková zimní atmosféra spolu s jemným, kolébavým pohybem vlaku ve mně probouzela pocit klidu a moje představivost se opět rozeběhla na plné obrátky. Snila jsem s otevřenýma očima, dokud se neozvalo zasyčení brzd a do vagonu nepřistoupil další cestující.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak statný muž mezi řadami sedaček nejbližší východu krátce zaváhal, potom odhodlaně vykročil a zastavil se u mě.

„Můžu?“ kývnul k místu přímo proti tomu mému. Postřehl můj automatický a neskrývaně zaražený pohled po prázdných řadách zbytku vagonu a vzápětí dodal: „Nerad sedím sám.“

„Dobře, jistě,“ koktala jsem zaskočeně a sledovala, jak krok za krokem vplouvá do mého prostoru. Byl tak hřmotný, až to vypadalo, že se celý vagon najednou smrsknul. Měl statná ramena a celkově vykazoval známky silného, fyzicky pracujícího člověka. Vypadal přátelsky a moje vycvičená spisovatelská mysl si pro něj okamžitě našla přirovnání – přívětivý obr.

Ještě si ani nestihl uložit menší kufr do zavazadlového prostoru nad hlavou, když se mi rozezvonil telefon. Chvilí jsem se přehrabovala v tašce, kde se malý přístroj jako obvykle ztratil ve zmeti jiných,

samozřejmě stejně důležitých pomůcek k životu. Nakonec jsem ho našla včas a na displeji nepřekvapivě blikalo dceřino jméno.

„Kájo,“ vydechla jsem do telefonu rychle, než mohl hovor spadnout do hlasové schránky. Rovnou jsem z kabelky vytáhla i malý zápisník a propisku, abych dala tomu muži na srozuměnou, že se po ukončení tohoto hovoru hodlám věnovat zase svému.

„Ahoj, tak jak seš na tom? Už sedíš ve vlaku?“

„Ne, ten mi ujel. Psala jsem si na nádraží poznámky a nějak jsem se zapomněla. Čekám teď na další spoj.“

„Mami!“ houkla Kája pobouřeně. Podobné situace moc dobře znala, už nesčetněkrát se mi totiž stalo, že jsem kvůli psaní skutečně zmeškala nejružnější události, setkání či dopravní spoje.

„Vodím tě za nos. Jasně, že jsem ve vlaku.“

„Jen aby,“ uchechtla se. „Zavoláš mi, až dorazíš do Telče?“

Pobaveně jsem zavrtěla hlavou. „Nemusíš mě kontrolovat. Jsem velká holka, postarám se o sebe.“

Zasmáli jsme se. Všichni tři.

Vzhlédla jsem a na chvíli zapomněla, že mám někoho na drátě. Muž můj pohled postřehl, okamžitě se napřímil a pobavený úsměv zahnal mírným potřesením hlavy. Snad to mělo naznačit něco jako omluvu, to by mu ale v koutcích úst nesmělo pořád škubat. Nevěděla jsem, jestli se mám smát nebo se cítit dočteně, že se ani nesnaží víc předstírat svou neúčast.

„Já jen, že na Vysočině hlásí hustý sněžení,“ připomněla mi svou maličkost dcera, „tak abys mi někde nezapadla.“

„Dobře, zavolám ti. Co ty? Máš na večer plán?“

„Jasně, přijde za mnou Radek. A neboj,“ dodala spěšně dřív, než jsem mohla cokoli říct. „Nezboříme barák.“

Dobře věděla, že mi její nová známost úplně nesedí. Mně bylo naopak jasné, že jí do toho nemůžu mluvit, protože čím víc bych namítala, tím víc by se mi chtěla vzepřít. Pamatovala jsem si sebe v tomhle věku. Však ona sama časem přijde na to, co je nebo není správné. Jen jsem doufala, že se při tom moc nepopálí.

„Tak ho ode mě pozdravuj.“

„To je poprvý...“ zhodnotila zasmušile. „Tak... díky, mami. Měj se!“

„Ahoj, broučku,“ řekla jsem vteřinu poté, co Kája zavěsila, a s ukládáním telefonu do kabelky jsem si dala načas. Hned nato jsem pohlédla do zápisníku, abych přelétla nějaké svoje poznámky, ačkoliv mi bylo jasné, že na sebe nevolnost nenechá dlouho čekat. Bylo k uzoufání, že jsem v jedoucích vozidlech nemohla dlouho číst nebo psát, protože mi dřív nebo později, vlastně spíš dřív, začalo být špatně. Ale s přestávkami se to dalo.

Do ticha vagonu se nečekaně ozval mužův zvukný hlas a já znovu překvapeně vzhlédla.

„Kdo o vás má takovou starost? Manžel?“ zeptal se zaujatě. Usmíval se přitom tak upřímně, že mi najednou přišlo nemístné ho odbýt. Vlastně mi jeho zájem ani nebyl vysloveně nepříjemný, jen mi připadalo nezvyklé takhle se vyptávat cizích lidí.

„Dcera,“ opravila jsem jeho logický omyl, k němuž jméno Kája přirozeně svádělo. Postřehla jsem v jeho tváři nenápadnou úlevu. „Je

to takovej náš osobní žertík, že si vyměňujeme role. Myslí si, že ona je moje máma, a ne já její.“

„Oprávněně?“

Že mi ten vlak opravdu málem ujel, ačkoliv jsem na nádraží čekala s půlhodinovým předstihem, Kája vědět nemusela. Jako obvykle jsem se ztratila ve svém nejnovějším fiktivním světě a probrala se teprve se zapískáním píšťalky. Představila jsem si dceru, jak mi hrozí zdviženým prstem, a jen tak tak jsem stihla naskočit, než se mi za patami zabouchly dveře vagonu.

Ošila jsem se, i když před naprosto cizím mužem jsem se přece stydět nemusela. „Asi ano.“

„V tom případě je štěstí, že ji máte.“

„Vlastně ano. To ona mě posledních devatenáct let udržovala v lajně. Nevím, kdy přesně se to stalo, ale v jednu chvíli jsem se já starala o ni a v další už ona o mě. Bojí se, abych nezapomněla jíst, nevypila moc kafe, nebo třeba abych nějak společensky nezakrněla. Ani bych nespočítala, kolikrát jsem za poslední rok byla v divadle a v kině. Ona je takovej drahoušek, kterej se rád stará a prostě miluje všechno a všechny.“ Už jsem to dělala zase. To, čeho se dopouští každá matka, když se někdo zeptá na její dítě. Dokázala bych o Karolíně mluvit až do úplného vyčerpání. „A to je asi víc, než jste potřeboval vědět...“

„Kdepak. Poslouchá se to hezky. Já děti nikdy neměl...“ Trochu potřásl hlavou a potom se zeptal: „Jste fanyнка Osobního strážce?“

Při nečekané změně tématu mi uklouzlo vykulené: „Prosím?“

„Whitney Houston, vaše melodie vyzvánění. Ta přece byla v Osobním strážci... tak mě napadá, kolikrát už jste ten film viděla.“

Desetkrát, dvakrát s Kájou a osmkrát sama, pomyslela jsem si a nahlas řekla: „Párkrát už ano. A kolikrát vy? Neříkejte, že ani jednou. Na to máte až moc velkej přehled.“

„Tříkrát... což je víckrát, než bych chtěl. Byl jsem nevybíravě přinucen.“

Následovala další salva smíchu.

„Nezdáte se jako ten typ, kterej sedí doma a sleduje romantický filmy.“

„Máte pravdu. Jsem zedník.“

Úplně automaticky jsem pohledem sklouzla na jeho ruce. Opravdu je měl hrubé, samý mozol. Důkaz manuálně pracujícího člověka. Navíc to byl pořádný kus chlapa se statnou postavou a širokými rameny.

Propukla jsem v smích. „Promiňte. Nějak si vás nedokážu představit uvelebenýho na gauči, jak ten film hltáte.“ Kdyby se mu přece nelíbil prvně, nedíval by se potom znovu, ne?

„A to, jak na tu vaši vyzváněcí melodii tančím ploužák, si představit dovedete?“

Bavila jsem se přímo náramně, přitom však přemýšlela, proč mi to vlastně všechno říká...

Jako by tušil, kudy se moje myšlenky ubírají, řekl: „Vy se tak hezky smějete. Mám rád, když se lidi kolem mě smějou.“

„Nesměju se přece jen tak sama od sebe,“ namítla jsem. „To vy jste mě rozesmál. Jde vám to.“

„Možná trochu,“ uznal. „Ale proti bráchovi jsem úplnej břídil. To on je ten pravej vtipálek v rodině. Rozesmál by snad i mrtvýho.“

„Vážně? To je dost hrozná představa.“

Zasmáli jsme se, nejdřív krátce, pak znovu a po chvíli už z plna hrdla, nejspíš nakažení smíchem toho druhého.

„To musí bejt skvělej život, když u sebe máte někoho, kdo vás vždycky zaručeně rozveselí.“

Náhle ztichl a já také.

„Vždycky ne,“ uteklo mu tichounce. „Minimálně jednou se mu to nepovedlo...“

Náhle se odmlčel a vyhlédl z okna. Na kratičkou chvíli mu při tom přes tvář přelétl stín.

Bylo zvláštní, jak moc na mě tahle jeho zmínka zapůsobila. Až se mi sevřelo srdce. Bylo by příliš odvážné se ho na to zeptat? Naše setkání najednou nabíralo trochu důvěrnější směr. *A proč ne*, napadlo mě. Za chvíli vystoupím z vlaku a už ho nikdy neuvidím.

Pohodlně jsem se uvelebila v sedačce, náhle plná zájmu. Ne o něj jako o muže. Každý člověk však pro mě představoval studnici znalostí, myšlenek, životních zkušeností a názorů, což byla skvělá inspirace ke psaní. A právě tenhle muž se zdál tak zajímavý a nepředvídatelný. Kolik mu mohlo být? Skráně mu stihly zešedivět, kolem očí a úst už měl hezkou řádku vrásek a já mu tipovala kolem padesátky... Co všechno asi za ty roky zažil?

Už jsem měla svou otázku na jazyku, když v tom se syčivě otevřely dveře vagonu a dovnitř vešel pán v uniformě. „Jízdenky, prosím!“

Kontrola trvala jen okamžik, ale mému společníkovi stačila na to, aby se dal dohromady. Trochu potřásl hlavou a znovu nasadil svůj příjemný úsměv. Hodil pohledem k mému zápisníku, na nějž jsem mezitím zapomněla. „Co to píšete? Při telefonátu s Kájou jste se zmínila, že jste málem zmeškala vlak kvůli svým poznámkám.“

Jak si mohl pamatovat takovou drobnost?

„Píšu román.“

Překvapeně zdvihl obočí. „Vážně? A jak vám to jde?“

„Nebudu vám lhát,“ zasmála jsem se. „Je to peklo.“

„V tom případě vám přeju hodně štěstí a budu doufat, že budu mít šanci si ho někdy přečíst.“

„To sotva. Píšu pro ženy, takže vás by to asi moc nebavilo.“

„Jen si nemyslete. Když zvládnou opakovaně sledovat Osobního strážce a tancovat ploužáky, dokážu skousnout i román pro ženy.“

Mohla bych mu klidně dát svoje jméno a telefonní číslo. Prozradit mu, že jsem spisovatelkou už dávno a tahle kniha opravdu vyjde, že vážně bude mít šanci vzít ji do ruky a začít číst. Že to není jen pouhý pokus, nesplněný sen, výkřik do tmy. Ale byl to přece docela cizí muž, který mi měl jen zpříjemnit jízdu vlakem. Už ho nikdy neuvidím, a ač mi s ním bylo dobře a hodně jsem se nasmála, v hloubi duše jsem věděla, že si k tělu nikoho pouštět nechci.

Vlak přisupěl do Jihlavy a zastavil na nádraží.

„Tady vystupuju,“ ozvala jsem se. „Potřebuju chytit autobus.“

Muž se postavil a já si v tu chvíli uvědomila, že vlastně ani nevím, jak se jmenuje. Asi to tak bude lepší.

Sundal ze zavazadlového prostoru mou tašku a podal mi ji. „Já taky vystupuju. Vyprovodím vás na zastávku... vždyť víte, abyste nezapomněla nastoupit.“

Propukli jsme v smích a na peron vyšli společně. Bylo neuvěřitelně jednoduché s ním znovu zapříst hovor a cesta na autobusové nádraží utekla jako lusknutím prstů. Můj spoj se přikodrcal pouhých pár minut potom, co jsem si po boku toho muže stoupla na konec řady.

Podívali jsme se na sebe a já si na vteřinu pomyslela: *Nemám přece jen...?* I on vypadal zamyšleně. Mohlo ho napadnout to samé?

Ať už to tak bylo či ne, s úslušnou poklonou mi podal ruku, která příjemně hřála, a pevně stiskl tu mou. „Těšilo mě.“

„Mě taky,“ odpověděla jsem upřímně. „S váma mi to cestování pěkně uteklo.“

Z autobusu jsem proti své vůli ještě jednou vyhlédla a pohledem pročesala nástupiště, nikde jsem ho však nezahlédla. Trochu mě to zklamalo.

Hynek

Mohla by ses zeptat, proč jsem si k té drobné brunetce ve středních letech vlastně přisedl. Nějakou chvíli jsem nad tím sám dumal a dospěl k závěru, že jsem si jen potřeboval dokázat, že pořád ještě umím mluvit s lidmi. Že umím mluvit se *ženami*. Že přece jen nejsem tak hrozným, odsouzeníhodným člověkem, za kterého jsem se už nějakou dobu měl sklón považovat.

Kdybys se mnou ještě mluvila, možná bys přiznala, že s tím souhlasíš. Jenže ty zarytě mlčíš, a já jsem tak strašně vyprahlý po kontaktu s lidmi, že ve vlaku nazdařbůh oslovuju cizí ženy.

Mohlo skončit u pozdravu, v tom případě bych si alespoň hověl v pomyšlení, že se ode mě nikdo neodtahuje, nehází po mně nenávisťnými pohledy. Měl jsem se už v začátku cesty odmlčet, nechat ji být a dovolit, aby se věnovala vlastním myšlenkám, já vím. Ale byla tak hezky poddajná, uměla to se slovy stejně jako ty, a mně se s ní dobře povídalo.

Skoro mi to připomnělo, když jsme takhle proti sobě sedávali my dva, a donekonečně rozebírali všechno, co nás napadlo. To bývala silná stránka našeho vztahu, že jsme dokázali skvěle komunikovat. Dokud jsem všechno nepokazil...

Rozhovor mezi mnou a tou neznámou se rozproudil v podstatě sám, bylo potřeba ho jen trochu poštouchnout, a než jsem se nadál, byla zase pryč. To, že jsme si rozuměli, byl bonus. Cítil jsem se s ní tak uvolněně, jako už dlouho ne. Vlastně to bylo snad poprvé za poslední měsíce, co jsem se upřímně usmíval.

Když se poprvé zasmála ona, až mě zarazilo, jak moc se ti podobá. Zaklonila hlavu, zavřela oči a pusu měla od ucha k uchu. Přesně tak, jak jsi to dělávala ty. Kdybych jen trochu přivřel oči, možná bych se nechal ošálit. Ale opravdu jen možná. Ty ses se mnou naše poslední měsíce nesmála skoro vůbec. Když už na to přišlo, byla jsi unavená a duchem nepřítomná. Na to jsem se ale teď ve vlaku ze všech sil snažil nemyslet a soustředil se na svou společnici a její veselou náladu.